

Äggkläckarklubben

I en sömnig småstad i en morgon i april finns ett hus i centrum med en dörr av tjockt ekträ. Den öppnas av två män klädda i klanderfria trenchcoats och affärsmässiga portföljer i händerna. Männen steg ut ur samma taxi, såg sig hastigt om på de tomma gatorna, innan de snabbt gick upp för trapporna till dörren. Väl inne i tamburen till rummet med det höga taket, där gardinerna är fördragna, ser en av dem på klockan, och den andra yttrar:

- Ska vi vänta ett tag på att hon kommer? Det borde inte ta så länge.
- Det kan vi. Vi går in och sätter oss vid bordet.

I det stora mötesrummet är borden ställda i hästskoform. Stora fönster öppnar ett brett perspektiv mot de regnvåta gatorna utanför. En av männen faller omsorgsfullt ned persiennerna och vrider med en bestämd knyck fast dem, sedan tänder han den stora taklampan. Den andra mannen har redan hunnit fram till kaffeautomaten.

- Ska du ha det starkt?
- Svenskt hellre än finskt, svarar Egon, låser upp sin portfölj och låter handlingarna sprida ut sig över bordet.

- Har du hört något om Ester skulle komma senare?

- Ingenting. Träffade henne mötet i torsdags, men då var hon inne på att vi börjar klockan nio.

- Hon har ju en bra bit till stan hon som bor utanför varmgränsen, skrattar Edgar till.

Och snart hörs de bestämda knacken på porten, som signalerar biff-a-la-lindström-med lök. Egon hastar iväg för att öppna.

- Stannade till en sväng via Maxess, det var rea sjuttio procent, flämtar Ester fram. Har ni börjat ren?

- Kvinnor och rea, skrattar Edgar, kaffe någon?

Alla slår sig ned på tre av de trettio stolarna runt det stora förhandlingsbordet och tar fram sina papper. Edgar går runt och håller i de tre muminmuggarna.

- Det kom ju in en hel del ansökningar i år igen, börjar Egon, och tar på sig rollen som ordförande.

- Ja, en del nya ansikten också. Ska vi ta en runda?

- Vilka befattningar var det då vi hade? Egon är beredd med penna och papper.

- Det var alltså först en plats som inköpare av värphöns i AB Kläck ett Ägg med placering vid Österby värpcenter. Här har vi haft våra tentakler ute i värpförbundets tidningar i riket, såväl som i lokaltidningarna som på äms.äx hemsida. Vilka är kvalifikationerna som vi söker efter?

- Nå främst erfarenhet av yrket, samt en vilig utbildning, som motsvarar tjänstens krav. Ester tuggar på sin penna och blickar menande åt Egon.

- Ja, utbildningskravet får vi ju inte tinga på, då kan vi få värpförbundet på oss, och det är ju det sista vi vill. Egon kan du läsa upp vilka sökande vi har.

- Vi har bara två. Båda behöriga. En är ju han där Hoffenbach. Han söker ju allt och kan tydligen inte stanna där vi en gång satt honom.

- Är inte han nu nere i ruvkammaren på Slöbergsvila, som äggplockare åt våra två sjuka värphöns från Ukraina?

- Nej, inte var det äggplockare. Han har specialkompetens.

- Ja, just det. Han har ju gjort ett hästjobb med de där båda hönsen, och de har ju så småningom börjat producera riktigt fina ägg och inte bara flängt omkring.

- Jo, jo, viktigt jobb, inte tu tal om saken. Han borde väl stanna kvar där, eller? Men den andra då?

- Ja enligt arbetschefen i Österby värpcenter skulle ju fröken Hilma Högfors från riket anses lämplig som inköpare där. Hon har arbetserfarenhet från ett havererat värperi i Söderkulla i Sibbo, och kan språket. Hon är ung och driftig och tycks vara villig att stanna i Österby.

- Hmm, hmm, intressant, synnerligen intressant, säger Egon och antecknar. Ester vad hörs det där från norr då? Vilka tjänster var det som du var ute efter?

- Ja, vi har ju vår nyligen inrättade värpstudio för ruvsjuka höns i Gratisby högcenter som vi skulle behöva någon till.
- Och vilka är kvalifikationerna? Egon ser illmarigt intresserad ut, samtidigt som Edgar håller i mera kaffe åt båda.
- Ska Stinky ha? skrattar han. Och vad med Filifjonkan?
- Ja, till värpstudion söker vi ju specialtränad arbetskraft, för att få upp produktionen. Det är ett slitsamt jobb. Man behöver ha ett speciellt certifikat som hönsskötare med inriktning mot värpsvårigheter.
- Har vi någon sådan då?
- Ja, Hoffenbach igen. Han har visst sökt överallt. Jag hade honom på samtal förra hösten, men då tyckte vi ju att han skulle passa bäst på Slöbergsvila.
- Är han behörig då? ropar Edgar bortifrån kylskåpet i andra ändan av rummet, dit han gått för att hämta en skvätt mjölk till kaffet.
- Jo, han har det där certifikatet. Men vi har ju två andra sökande också. En från Sverige och en från riket.
- Jaha, våra tjänster är tydligen populära, myser Egon, samtidigt som han tar en tugga av mandelflarnet, som Ester haft med sig från Maxess. Är de andra två böhöriga, ursäkta behöriga?
- Jo, Krister från Sverige väntar på att få sin behörighet godkänd av högsta fjäderfämyndigheten, så sedan är det bara att köra på. Och Greta hon har kämpat på i Helsingfors där man slagit samman tre stora värpcentraler. Men hon tyckte visst det blev för tufft där, så hon har flyttat med sin familj hit till Uberland. Hon har visst skaffat hus i närheten av Tobböle.
- Intressant, intressant, så vi har då viliga kandidater till alla tjänster, och dessutom reserver som kan täcka upp om det blir något avhopp. Men bästa herrar, hur ska vi då fördela våra gracer? Vi måste besluta nu. Förresten finns det mera av de här havreflarnen, Ester?
- Ester rotar i sin matkasse och fiskar snart fram paketet, singlar två mandelflarn över till Egon.
- Tackar som bockar. Var var vi nu?
- Ja, vi skulle besluta om de här tjänsterna. Egon står och putsar på en tavla av AB Kläck ett Äggs grundare Arnold Wikstad, men avbryter genast sin syssla och kommer och sätter sig nära intill de två andra beslutsfattarna.
- En bil kör förbi på gatan utanför och en strandskata ropar ett sista avsked innan den ger sig av över viken västerut. Det blir en stund av tystnad i rummet, då bara kaffeautomatens svaga puttrande hörs.
- Få se nu att vi gör rätt, så att alla blir nöjda, och får sin beskärda del av kakan. Egon kan du ta tjänsterna en i taget, och du Ester, om du läser upp vem som vi hade.
- Då var det först inköpare i Österby värpcentrum.
- Då har vi Hilma Högfors och sen....han där Hoffenbach.
- Ja, vi är väl alla överens om att vi behöver unga starka krafter där, eller? Finns det förresten någon rapport om hur det gick på arbetsplatsintervjuerna? Edgar har du de där som Anttero gjorde?
- Edgar rotar förtvivlat igenom alla fack i sin portfölj, men hittar ingenting.
- Gav jag inte de där pappren åt dig, Ester, i något skede? utbrister han sedan.
- Ester tittar förvirrat ned i handväskan och hittar två handskrivna ark längst ned bland kaksmulor och smink.
- Jo, här har vi visst Anttero Perfettis anteckningar från träffarna med Hilma och Hofferbach.
- Vad nytt? Läs.
- Jo, Hoffenbach gjorde som vanligt "gott avtryck" som Anttero antecknat här, men han pratade på mycket, vitt och brett, och framhävde främst sin långa arbetslivserfarenhet i riket, bland annat tio år i sträck i Kokokoko:s hönsfarm nära ryska gränsen, samt även sin kamp med franska stridstuppar och arabiska pärlhöns i somras på Mediokra äggproducentanstalten här i stan, som nu har gått i graven på grund av sparkrav.
- Och Hilma då?

- Hon sade inte så mycket. Hon är ju från riket. Men gjorde enligt anteckningarna "ett helgjutet avtryck". Så hon blev satt i första rummet.
- Ja, och så är det ju det att hon flyttar hit till Uberland med sin familj också. Det betyder två barn mer för Tobböle.
- Inte att förringa, mer kaffe någon?
- Nej tack. Så vi sätter dit Hilma då? Är vi eniga?
- Ja, Hilma till Österby. Förr var det ju så att man prioriterade dem som var från Uberland. Men de tiderna är förbi. Nu vill vi ju hellre ha folk som flyttar in.
- Ja, nästa kejs. Ester tittar på klockan. Jag ska ha min väninna som hundvakt hemma, eftersom att jag ska och lyssna på köruppträdande på Äländica ikväll. Så jag har lite bråttom.
- Vi svingar oss vidare. Då hade vi alltså tjänsten som övervakare i värpstudion för ruvsjuka höns i Gratisby högcenter. Vem hade vi där?
- Ja, jag råkar nu glömt anteckningarna från arbetsintervjuerna som Filianka gjorde hemma på min laptop, men jag tror jag ändå minns, säger Ester med ett nervöst flin, som får de båda herrarna att andas ut med en djup suck. Men det var ju Krister, Greta och...Hoffenbach.
- Hoffmanbach igen, han kommer alltid och gäcker våra planer. Egon skrattar till och råkar då spilla en kaffebläck på sina anteckningar som så här långt endast består av två handskrivna meningar och ett namn.
- Jag minns att Filli sade att både Krister och Greta gjorde ett bra intryck. Krister hade gedigna kunskaper i IT-hantering och Greta hade bra referenser. Så vilket smäller högre?
- Och Hoffmanbach?
- Han körde sin vanliga historia.
- Jag tror på Greta jag, säger Egon med brösttoner. Hon har ju redan köpt huset där i Tobböle har jag förstått.
- Och jag tror på Krister då, skrattar Edgar. IT behövs alltid inom hönsbranschen.
- Då får ordförandens röst avgöra då, skallar Egon, så högt att porträttet av Arnold Wikstand hamnar på snedden på väggen. Edgar plockar fram en minikalkulator ur bröstfickan på sin kavaj och slår in en kod. Alla väntar med spänning på resultatet. Det blev Greta, ropar han ut, och alla applåderar. Miniräknaren säger Greta!
- Då har vi alltså Krister och Hoffmanbach kvar då att fördela, viskar Edgar i ett försök att återkalla ordningen.
- Order! ropar plötsligt Egon och alla tystnar. Mitt förslag är alltså detta. Eftersom ingen annan har sökt till ruvkällaren i Slöbergsvila, så tycker jag att Hoffmanbach får fortsätta. Han är ju inte böhörig längre, men han är kompetent, och han har slitit där ett år förut, och har så att säga blivit varm i kläderna. Jag tror nog att han blir glad trots att lönen kommer att sjunka med ett halvt tusen, eftersom att vi ju sökte någon med äggplockarbehörighet dit. Hoffmanbach är ju inte äggplockare, utan har ett speciellt certifikat som hönsskötare med inriktning mot värpsvårigheter från Sverige som han sedan fått godkänt av högsta fjäderfämyndigheten här i Uberland.
- Inte ska han tro att han får lön efter det ändå, han kan vara tacksam att han alls har jobb. Edgar blir plötsligt aggressiv. Jag hade mycket problem med Hoffmanbach förra året då han var i värpstudion i Österby här i Arienhamn, och då vi omorganiserade tjänsten där på samma sätt som du har gjort nu, Egon.
- Nä, det är ju vi som bestämmer, så vi får sätta honom på plats. Slöbergsvila eller ingenting alls, skallar Egon.
- Alla ställer sig upp och skanderar att det är vi som bestämmer, tre gånger.
- Just det, nu börjat vi tala, mera kaffe någon, mina herrar. Ester dansar vals med kaffekannen omkring i rummet.
- Jag hörde till och med att han var i kontakt med hönsombudsmannen, flikar hon i.
- Hönsombudsman Schwarz. Inga hjälper det, det är ju vi som bestämmer. Ester kan du öppna ett fönster. Det börjar bli varmt härinne, ropar de båda herrarna med en mun.

Ester går fram till fönstret och kikar ut.

- Det står en silverfärgat bil här utanför, säger hon nervöst. Och det sitter två okända män i den.

- Nå vi är snart klara med det här. Kom och sätt dig nu Ester. Alltså Hoffenbach till Slöbergsvila. Då har vi bara ett problem kvar. Vad gör vi med Krister?

- Vi kan ju inrätta en ny tjänst som fjäderfäplockare vid Gratisby, och lediganslå den igen. Vi sätter den så att det motsvarar hans kvalifikationer. Det vill säga, vi söker någon från Sverige som jobbat med inriktning mot liggsjuka värphöns med risk för utvecklande av salmonella. Vi tar första året som provår.

- Ja så gör vi. Pratar du med Filli, Ester, och skriver in en arbetsannons till tidningarna, så borde vi väl vara klara här. Om det inte var något mera?

- Jag gör det innan sommaren. Ska ni båda ha skjuts? Jag ska ju norrut.

- Ja om du kan slänga av oss vid Maxess, säger Egon och Edgar med en röst, så hinner vi ta en öl för att fira att vi beslutat det här, innan de stänger.

- Ja, Bangelen lär vara öppen där till åtta, så det går bra, kvittar Ester.

- Jag lägger in mandelflarnen här i skåpet, så tar vi sten, sax och påse om vem som diskar, säger Edgar.

- Nej, jag diskar upp, slår Ester ifrån sig. Något privilegium måste vi damer väl få ha kvar ändå.

- Bra att feministakademin inte tagit allt ifrån oss, skrattar de båda herrarna, samtidigt som de packar ihop sina papper och kränger på sig sina trenchcoats av liknande snitt.

När allt är överstökat drar Ester upp persiennerna för fönstren, ser att den silverfärgade bilen med de två männen fortfarande står kvar på gatan utanför, lägger disken tillbaka i skåpet, och följer med de två herrarna fjäderfächeferna ut genom porten. Ester öppnar dörren till sin sportbil och alla kliver in. En strandskata lyfter från taket på huset som de suttit i och flyger iväg österut i riktning mot Slumbosund. Ester lägger i ettans växel och svänger ut på den tomma gatan som leder ned mot Övre hamnen. Hon kommer fram till huvudleden som leder ut från Arienhamn. Det är ovanligt lite trafik så här på söndagsförmiddagen. Ester behöver inte vänta länge framme vid övergångsstället, hon lägger på blinkern och svänger vänster, och är så uppmärksam på trafiken, att hon inte märker att de är förföljda av den silverfärgade bilen. Om fem timmar sitter hon på Äländica och väntar på att konserten ska börja.